

Gustav Strniša:

Za deveto goro.

*Za deveto goró
je mesto krasnó,
pritlikavcev bajna dežela:
njih hišice zlate,
srebrne njih trate
in z biseri krita njih sela.*

*Njih polži pa vsi
konjički so: »Hi!«
in že kakor bliski hitijo
čez polje in les,
kjer z nizkih dreves
ogromni sadovi visijo.*

*Pritlikavec vsak
je umen junak:
s konjičkom se daleč ne pelje.
Pedi sto drvi,
pa spet postojí,
na hrbet že drugemu sel je.*

*Za deveto goró
se ptice pekó
kar same, in ogenj ne peče.
Jo primeš in glej:
»Se dobro imej!«
ti, preden jo sneš, vsaka reče.*

*A ribe samé
iz reke brzé
in skozi plamene kar k tebi:
»Pečene smo že,
in dobre smo me!«
Kdo ene privoščil si ne bi?*

*Za deveto goró
tke solnce samó
iz žarkov blesteče preproge,
ki vsaka ovoj
kotali s teboj
in sama zravna se pod noge.*

*Za deveto goró —
nikjer ni takó! —
živijo otroci kar stari;
saj tam ni skrbi,
vsak večno živi —
kaj smrt in bolezen jim mari?*

